

kubist vormt dit tot de Beeldende Taal die alleen gesproken wordt van geest tot geest.

VII

De kubist, — eene benaming die feitelijk zonder zin is en bij wijze van bespottling aan den beeldenden schilder is gegeven, — trekt den mathematischen van den natuurvorm af en houdt zoodoenden den zuiveren kunstvorm over. Deze kunstvorm is de innerlijke. De innerlijke vorm is de geestelijke. De geestelijke vorm is de beeldende. De beeldende is de zuivere. De kubist is zich van de beeldende waarde, die het object voor hem heeft, volkomen bewust, doch voor hem is het object het *argument* der Ruimte en daarom van een diepere, meer wijsgeerige beteekenis dan voor den impressionist. De kubist ontleent den abstracten, psychischen vorm niet aan de eenzijdige aanschouwing van zijn model, maar verwekt dezen uit de som van het gansche voorwerp; uit zijn afmetingen, gewicht en inhoud. Hij neemt het in de handen, weegt het, meet het in al zijne dimensies en gaat er mede te werk als de anatoom met een lijk. Picasso b.v. opereert een object, totdat er niets meer van het natuurlijke voorwerp overblijft; alle eigenschappen van het voorwerp worden omgezet in aesthetische waarden. Hij wil niet alleen het object beeldend *zien* maar het als zoodanig *kennen* en met zijn heele wezen *ondergaan*, want hij weet dit voorwerp is de onmiddellijke openbaring van het Universum of wat hetzelfde beteekent, van God den Vader.

Uit elk voorwerp naar zijn aard, haalt de beeldende kunstenaar den abstracten schoonen vorm te voorschijn en daar toch de Beeldende kunst de overzetting van ons zelve in vormen en kleuren bedoelt, is de z.g.n. kubistische werkwijze de eenigst mogelijke om tot eene zelfstandige schilderkunst te geraken.

Als voorbeelden van zuiver kubistische kunst noem ik: „L'Arlequin" van Picasso, „De Athleet" van Amadeo de Souza Cardoso en „Les montagnards attaqués par des ours" van Le Fauconnier. Wanneer Watteau een Pierrot, — (b.v. zijn „Gilles", Louvre, Parijs), — schil-